

vendigt, hvis Loven skulde virke efter sin Hensigt: at hindre urimelig Lejeforhøjelse, at give den et øjeblikkeligt Tillæg. Det vilde ikke være forsvarligt at vente med en saadan Tillægsbestemmelse, indtil den endelige Revision fandt Sted, idet denne maaske kunde tænkes først at blive tilendebragt op imod Nytaar. Skrivelsen fra de 8 Formænd er trykt som Bilag til Lovforslaget, og jeg tænker, at alle Medlemmer, som interesserer sig for dette Spørgsmaal, har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt dermed, da Lovforslaget jo er fremsat for ca. 14 Dage siden. I denne Skrivelse fremstilles det overordentlig klart og, som jeg synes, overbevisende, hvorfor det vil være nødvendigt at give et Tillæg til Huslejeloven, hvorefter ogsaa Spørgsmaalet om Opsigelse bringes ind under Nævnets Skøn. Forslaget er i det hele taget bygget paa den fra de 8 Formænd indsendte Skrivelse, og dets Hovedregel er, at fremtidig skal, saa længe disse midlertidige Bestemmelser gælder, ingen Opsigelse kunne finde Sted, medmindre Nævnet har skønnet, at der foreligger en Grund til Opsigelsen, saa at den maa siges at stemme med Billighed. Endvidere er der tilføjet en Bestemmelse, der er hentet fra en norsk Anordning af August 1916, hvorefter Nævnene ogsaa under deres Skøn skal tage Hensyn til, om Lejeren maa antages paa rimelige Vilkaar at kunne skaffe sig en anden tjenlig Bolig. Det er selvfølgelig under Hensyn til den herskende Boligmangel, at særlig dette Spørgsmaal, hvorvidt den opsagte Lejer kan skaffe sig andet Husrum, er bragt med ind under Overvejelserne. De 8 Nævns Formænd — jeg gør opmærksom paa det, fordi det altid har nogen Betydning, hvem de er, og hvordan de er valgte — er alle Overretsassessorer, valgte af Justitiarius i Overretten, idet man, den Gang Loven blev givet, valgte denne Form for Valget for at faa upartiske og uafhængige Formænd.

I samme Retning som disse Nævns-Formænds Overvejelser og Henstillinger gaar en Skrivelse, som Ministeriet har fremkaldt fra de frederiksbørgske Huslejenævns Sekretær, og hvori denne fremstiller, hvorledes Forholdene paa Frederiksberg har udviklet sig. Billedet er ganske det samme som det, de københavnske Huslejenævns Formænd giver. I samme Retning gaar ligeledes delvis en Indstilling fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse, undertegnet af Birkedommer Gad og Kommunalbestyrelsens Formand, Medlem af dette høje Ting, M. Godskesen,

men den tager mere Sigte paa Lovens endelige Revision, idet den er fremkommet paa et tidligere Tidspunkt end senere Overvejelser, der har et andet Udgangspunkt, og paa et tidligere Tidspunkt end de Overvejelser, som Huslejenævnenes Formænd her i selve København har fremsat.

Foruden Bestemmelserne vedrørende Opsigelsesrettens Inddragen under Nævnets Skøn skal jeg kort berøre en Regel, der er tilføjet i § 7. Det er i Lovforslagets § 2 fastsat, at Regelen om Opsigelses Forelæggelse for Nævnet skal komme til Anvendelse fra den Dag, da nærværende Lov er forelagt Rigsdagen, altsaa den 9. November 1916. Loven faar altsaa kun tilbagevirkende Kraft for det Tidsrum, som ligger mellem Lovforslagets Fremsættelse og dets endelige Vedtagelse. Imidlertid er Lovforslaget jo fremkaldt af en Række Forhold, som har foreligget før Fremsættelsen, og i og for sig vilde det være meget ønskeligt, om man kunde have raadet Bod paa disse Forhold. Nævnsformændene har imidlertid ment og udtrykkelig nævnt Fremsættelsesdagen som den Dag, fra hvilken Loven kunde og burde have Gyldighed, og Ministeriet har ikke ment at kunne gaa videre. Men i § 7 er der indført en Bestemmelse, hvis Hensigt er at tilvejebringe de Oplysninger vedrørende dette Forhold, som vil have Betydning for den endelige Revision af Loven, idet det foreslaas, at Husejere, som i Tiden efter 1. September 1916 har opsagt Lejere, er pligtige at meddele Nævnet Oplysninger vedrørende denne Opsigelse. Det er Indenrigsministeriet og mig personlig bekendt, at ogsaa efter Lovforslagets Fremsættelse den 9. November er den Bevægelse med Hensyn til samlet Opsigelse, der har fremkaldt Lovforslaget, fortsat, maaske i Ukendskab til Lovforslagets Fremsættelse, maaske ogsaa i Forhaabning om dets Ikke-Vedtagelse. Jeg har villet fremdrage dette Forhold som et Supplement til det af Nævnenes Formænd saa omhyggeligt dokumenterede for yderligere derigennem at anbefale det høje Ting at undergive Lovforslaget samme villige og hurtige Behandling, som Folketinget har ladet det blive til Del. Det vil utvivlsomt være af stor Betydning for alle de Købstæder, hvor Forholdene har været saadanne, at man har ment det rigtigt at nedsætte Nævn, og hvor Bolignød er indtraadt, at man saa snart som muligt faar dette Forhold ordnet, saa at ikke en herskende Nødtilstand gør det muligt at